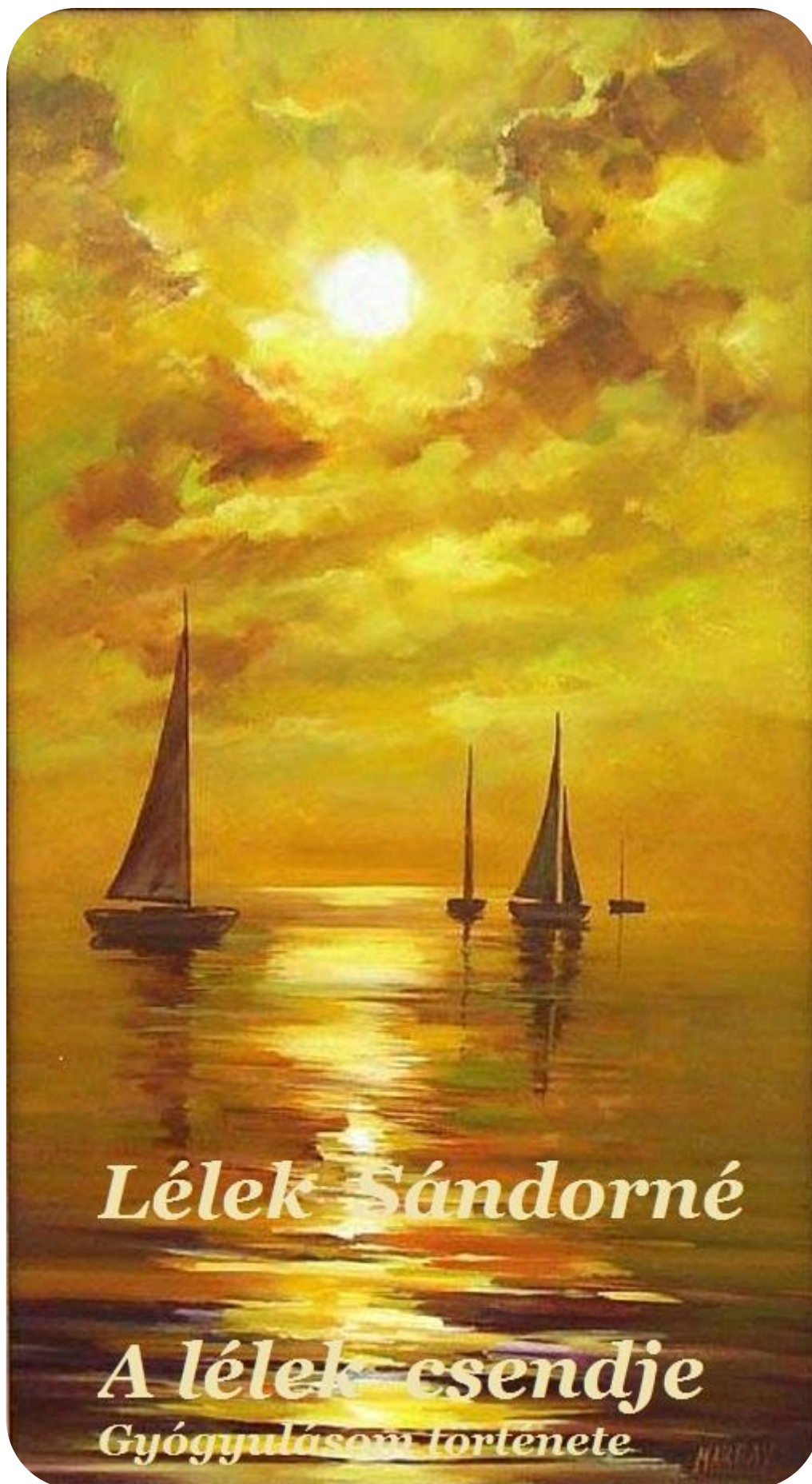

Lélek Sándorné

A lélek csendje

Gyógyulásom története

Gyógyulásom története

A lélek csendje

A lélek csendje

Gyógyulásom története

Máriagyűd-i csoda

Szerző: Lélek Sándorné (Ekpafat)

***Borító: Makray János festőművész
„Arany tó”***

Korrektor: Csobai Vera

Kiadja: Tárogató Hangján Baráti Közösség
<http://ekpafat-kistarogato.gportal.hu>
Minden jog fenntartva

Nyomdai előkészítés és kivitelezés:

Nagykanizsa 2016

Hosszúra nyúlt a tél ólomlábakon jártak a napok, hetek és a hónapok. Betegen vártam a tavaszt a Nap lágyan átölelő melegében és a megújuló természet szépségében reménykedve, hogy feltölt majd éltető erővel. Elhúzódó vírusfertőzésre gyanakodtam, ami, akkortájt sokunkat megbetegített. Aztán kidugta fejcskáját az első hóvirág, majd rügyet bontottak a fák. A pirkadó hajnal hiába lehelt harmatcsókot a zöldellő fűszálakra és a földből egyre magasabbra törő virágszárakon kipattanó bimbókra az erőm egyre csak fogyott. Egyik reggel, amikor kiléptem az ágyamból, megfordult velem a szoba, visszarogytam. Megrémültem, bár még akkor sem gondoltam komolyabb bajra. Sok pihenés következett mire a szédülésem is alább hagyott, ekkor már a lábam is olykor megremegett. Nem várhattam tovább orvoshoz fordultam. Vizsgálat után infúziós kezelést javasoltak egy közeli dátummal. Pont arra a nap esett volna a kezdete, amikor két másik vizsgálatra kaptam előjegyzést, ezért halasztást kértem. Az endokrin szakrendelésen, a soros kontrollon szembesültem panaszaim esetleges okával, melyre a szombathelyről megérkezett laborletet hívta fel a figyelmet. Magas katekolamin (adrenalin és noradrenalin gyűjtő neve) szintet igazolt, mely hormon-termelő tumorra utalt.

Kórelőzményemben évtizedek óta jelen van ez a típusú betegség, ezért meg kellett kezdeni a tumor-kutatást. 1981-ben ugyan ilyen daganat miatt kellett eltávolítani az egyik mellékvesémet. Operáció közben pár percet eltölthettem egy másik dimenzióban, ahonnét a mennyei Atyám visszaküldött, valószínű, volt még törleszteni való hitelem a földi küldetésemben, de az is lehet, hogy új feladattal bízott meg. 1985-ben egyik reggelre lebénult a bal oldalam. A gondos kezelésnek, rehabilitációnak és a családom cselekvő szeretetének köszönhetően, elfogadható –ma már alig észrevehető- maradványtünetekkel folytathatom az utamat.

A tumor helyének felkutatása érdekében pár hét múlva kaptam időpontot. Aggódtam. Amennyiben a daganat a meglévő mellékvesémbe helyezkedik el, annak eltávolításával van csak remény a gyógyulásra. Természetesen azt is tudom, mellékvesék nélkül is van élet, azonban azzal is tisztában vagyok, mindez állandó precíz, egyenletes hormonpótlást igényel.

Az egyensúly azonban a gondos megfigyelés ellenére is felborulhat hasmenéssel járó vírusfertőzés-, vagy hányással járó rosszullét esetén, amelynek következtében akut életveszélyes állapot alakul ki.

Gondolatpókjaim eközben szorgosan munkálkodtak, együvé tették, behálózták a nappalokat és az éjszakákat, a jelent és a bizonytalan jövőt egyaránt. Egyet biztosan tudtam, a műtét szóba sem jöhet, nem vállalom.

Több szaktekintély kezében megfordultak a leleteim. Véleményük mindenben – behangzóan- megegyezett. Elsősorban a hormontermelő- daganat lokalizálása, majd annak radikális eltávolítása hozhat csak végleges gyógyulást. Nem vagyok egy depressziós alkat, még is páncélom mögé bújva az elmúlásról kezdtem elmélkedni, megbékélve a sorsommal. Rövid időre bezárkóztam, sehova nem

volt kedvem menni és senkivel sem akartam találkozni. Nem vágytam másra, csak egyedüllétre és csendre.

Kész vége, nincs tovább...

Egy átvirrasztott éjszakát követő derengő hajnaltájt testemben börtönébe zárt lelkem fellázadt és meghozta a megfellebbezhetetlen döntést. Kész vége, nincs tovább! Elég volt az önsajnálataból! Tovább kell lépni. Semmi nem történik ok nélkül, mindenből tanulnunk kell, legyen az betegség, tragédia, vagy maga a csoda. Napok óta a sebeimet nyalogatom, mind-e közben a családom és barátaim szenvednek miattam. Mi ez, ha nem zsarolás, önsanyargatással való szánalomkeltés? Pont olyan, amit eddig másoknál megszólaltam. Sápadt arcomra szégyenpírt pingált a gondolat, melyet egy fentről jövő fény letörölt pár perc múlva.

Szent II János Pál pápa lámpására kellett rátalálnom ahhoz, hogy megvilágítsa sorsom labirintusának kijáratát, melyben napok óta futottam a hiábavaló köröket. A fénykapun kilépve az útjelző táblámon ott állt:

„Ne féljete!”

Sorspoggyászatot kipakoltam, életem az Úr lába elé tettem, Ő az egyetlen, aki tudja mi a jó nekem, ezért így szóltam hozzá:

- Uram legyen meg a Te akaratod!

Az első csodát már aznap megéltem.

Kezdődött Verácskával, amint értesült a betegségemről azonnal felajánlotta segítségét, amennyiben olyan gyógyszert kell beszerezni, mi hazánkban nem kapható a recept átadásával meghozzák számomra és éjjel nappali ügyeletet "vállalt" annak érdekében, ha fel szeretném hívni. Katánk naponta többször biztosított lélektestvéri szeretetéről, s imáival kérte az Úr segítségét. „Fájok” írta, és imára szólította meg közös barátainkat. Ilonka orvos családtagjai segítségét ajánlotta fel. R. Marcsika Budapestről utazna Kanizsára, amennyiben segíteni tud valamiben. Ica barátnőm, naponta többször rám írt, hívott, vasárnap délután gitáros misére hívott az Úr napja tiszteletére. Miklós a Kistárogató irodalmi főadminja, a mi szigorú –de jó lelkű, morgós lektorunk, anonimusz névvel imaláncot indított az oldalunkon. Váratlanul jött egy telefon Zsámbékról, W. Kata az otthonát ajánlotta fel, ha esetleg Pestre kell menni vizsgálatra, onnan könnyebben eljuthatok akárhova. A legmeghatóbb levelet L. Ibolya barátnőmtől kaptam. Az egyik veséjét ajánlotta fel, megadva vércsoportját és minden paramétert, amit az élő donornak tudni kell. Tisztáztam vele, nem veséről van szó, a mellékvese önálló funkciójú szerv, mely az élet fenntartásához elengedhetetlen hormonokat termel, a vese fölött helyezkedik el, onnan kapta a mellékvese nevét. Azonban ha vese lenne, akkor sem fogadhatnám el, (még transzplantációra alkalmasan sem), hiszen családja van, akikért felelős és egészségesnek kell maradnia. N. Ervin az egyik komoly kiadó- és portál tulajdonosa, kiváló filozófus, író, mielőbbi gyógyulást kívánva, kért írjak, ne várassam sokáig a barátaimat gyógyulásommal és az írásaimmal.

Ezennel bocsánatot kell kérnem, ha valaki kimaradt, jöttek a telefonok, emailek, üzenetek, rengeteg jó kívánság, bátorítás, nem tízesével, több mint száznál tartottak napokon belül. Isten és ember előtt ígéretet tettem, ha rajtam múlik, meggyógyulok! Tartozom ezzel családomnak, férjemnek, akivel 45. éve együtt megyünk az úton, sok akadályt elhárítottunk, komoly harcokat megvívunk. Gyógyulásaimban a legfőbb támaszom, bénulásomból talpra állított, nem tehetem meg szeretteimmel, hogy pánikba esek, mi több magamat sem hazudtolhatom meg, hiszen soha nem szerettem, ha valaki a betegségéből érzelmi, vagy anyagi hasznot akar kovácsolni, abból akar megélni, mi több jól élni. Nem! Nem adtam esélyt a depresszióknak és hol-mi féle pszichiátriai nyavalyának, eddig sikerült elkerülnöm minden hasonlót.

Apussal leültünk, megbeszéltük, mi lenne jó nekem, mire van szükségem.

„- Pár napos magányra vágyom, az Úr közelében. Ott, ahol bocsánatot kérhetek, és megbocsájtok mindenkinek, élőknek és holtaknak egyaránt.” –válaszoltam.

„- Máriagyűd?” –kérdezte a párom.

Soha nem jártam ott, de gondolkodás nélkül rábólintottam, „igen”. Még aznap este levelet írtam a plébános úrnak, segítséget kértem, hogy a templom közelében találjak szállást, étkezési lehetőséggel, legyen az panzió, apartman, vagy magán személy. Amennyiben sikerül, július 21-e körül elvonulok pár napra és megtisztulva, talán a csodát is megélni az Úr kegyelméből a Szentlélekkel töltözve térhetek haza. A terv megszületett a pillér több lábán állt, hitem, akaratom, családom és a barátaim imáival megerősítve. A plébános úr válaszelevele és útbaigazítása után azon morfondíroztam, mivel hálálhatom meg, hogy gyógyulásom reményében, a Máriagyűd-i lelkigyakorlatos házban tölthetek pár napot elmélyülve imáimmal.

Ekkor jött egy gondolat... - magammal viszem barátaimat lélekben, illetve néhányukat fizikai értelemben...

Hogyan gondolom?

"A lélek húrja" című kisregényem mellé csomagolom, közös könyvünket a "Tárogató Hangján Antológia 2 "-t, így ők is velem lehetnek, sőt ott is maradnak verseikkel, prózáikkal Isten házában.

Biztos voltam benne, örömet szerzünk vele.

Indulás

Tikkasztó melegben vártunk az állomáson, miközben Apus morgolódott, miért ragaszkodom a buszhoz, ebben az embert próbáló kánikulában. Többször kifejtettem zárandókat a város elhagyásával kezdődik.

A járat pontosan érkezett, alig hogy felszálltam kellemes hőmérséklet fogadott. Talán egy tucatnyian lehettünk az utastérben, kényelmesen elhelyezkedtem. A várost magunk mögött hagyva a kerekek falták a kilométereket a forró aszfalton, szemem megpihent a tájon. A Nap sugarai milliárdnyi szikrát szórtak a learatott búza néhány centire földben hagyott kalászára, mely óarany szőnyegként elterülve borította be a mezőt. Szalmaóriás-kerekek sorakoztak a széleken gondosan lefóliázva. Amott egy másik parcellában szemet

gyönyörködtető napraforgó tányérok érlelték a magot a nap felé fordulva. Élő ecsetjével meseszép nyári képet festett a természet, ameddig a szem ellátott. Itt-ott a kék eget visszatükröző tavat véltem felfedezni. Nem tudom merre jártuk, amikor tudatomból végleg kizártam a külvilág zaját. Semmi nem zavart tovább ölébe vett a csend és elringatott.

Pécsre érve, az átszállási idő kissé hosszúra nyúlt, melyet hasznosan igyekeztem eltölteni a visszaút információinak begyűjtésével a terep feltérképezésével. Repültek a percek, szaladt az idő, észre sem vettem az idő múlását. Megérkezett a Siklósi busz, félóra elteltével a Máriagyűdi fordulóhoz értünk, ahol a Zarándokház gondnoka várt rám. Böröndömet elhelyezte az autó belsőterében, s elindultunk a számomra ismeretlenbe. A templom közeléhez érve óriási felfordulás fogadott, a Széchenyi Tervnek köszönhetően teljesen megújul minden a zarándokút teljes hosszában. A plébánia előtt már látni lehetett a munkagépeket, dömpert, darut és minden egyebet. Mindenhol dolgoz kezek szorgoskodtak. Kása úr egy dombra mutatott, ahol nemsokára szép fehér lépcsők vezetnek majd felfelé...

Elmosolyodtam a furcsa látványon.

A templom állt a maga gyönyörűségében, körötte minden földig rombolva, nehéz gépekkel körülvéve, alig pár méterre tőle a Lelkigyakorlatos - ház emelkedik ki méltóságban elterülve, udvarában bokaficamító törmelékekkel beterítve. Pont olyan volt minden, mint az életem, a megroggyant egészségem. Botladozva járok a romokon

Szememmel a meglévő szépségbe kapaszkodtam, a reményt nyújtó templomba, és a lélek megnyugvását kínáló kolostorba...

A nagy rumlit nemsokára felváltja a helyébe lépő megújulás szépsége, mely körül öleli a majd kegyhelyet.

A házhoz érve egy másik dimenzió küszöbére léptem. Időt és teret ugyan érzékeltem, még is ég és föld között lebegtem. Belépve a házba a hófehér vastag falak hűse a bőrömet simogatta, kissé kopott, de csillogóra vikselt falépcső vezetett az emeletre. A nyitott szobaajtókon át a zsalugáteres ablakokon beszökkenő napsugár-gyerekek kergetőztek a csillogó márványpadlón. Patika rend mindenhol, a folyosó végén lévő óriás pálma őrizte a tisztaság illatát.

A házgondnok mosolygós felesége fogadott, aki a szobához vezetett. Amint beléptem a 11-es szobába pár pillanatig meg sem tudtam megszólalni, ilyen szépséget soha nem reméltem. Szilvia kedvesen felsorolta, mit, hol talállok, részletezte miért javasolta azt a szobát, de nézzek szét nyugodtan, ha másra gondolok, - ajánlotta, bőségesen választhatok, hiszen az egész házban rajtuk kívül egyedül leszek.

Abban a szent pillanatban ismét tanúságot kaptam, mennyire szeret engem az Isten. Minden vágyam az volt, hogy egyedül lehessek az Úr közelében szeretet sátra alatt megpihenni, átgondolni az életem, hibáimat, mulasztásomat megbánni, élőkől, holtaktól bocsánatot kérni és megbocsájtani mindenkinek. Megtisztulni bűneimtől, lelkem gyolcsfehérbe öltöztetni. Már az első órában

mennyi mindent megkaptam belőle, nemcsak a lelkemmel, a szememmel is láthatóan. Örvendezett a lelkem, bíztam és gyógyulást reméltem.

A szobában igényes intarziás bútorok, kecses lábú asztalkán az olvasólámpa szomszédságában Biblia. Minden megtalálható volt, melyre a lélek vágyik és szüksége van. Kiadós zuhany után lepihentem, pár pillanat múlva, imám közepette, pilláim elnehezedtek.

Furcsa álmom kerekedett, észveszejtő roppanással váltak semmivé óriássziklatömbök, semmihez nem hasonlítható gyönyörű zene kíséretében, mely ébredésem után is a fülemben csengett. Álmomat az építkezés látványának, a nehéz gépek zajának tulajdonítottam, annak ellenére, hogy a szobában oly nagy volt a csend, hogy a nesz is elszégyellte volna magát. Álombéli sziklatömböket az évek alatt felgyülemlett keserűség és bánat habarcsa kötött össze, melyet megroppantott a hit és akarat, a mennyei zene az angyalok kórusa lehetett, mintegy előjelét adva a közeledő csodának.

Felöltöztem, vacsorámat fél hatra kértem. Esti misére készültem, minek előtte voltak feladataim. Szilvikének megemlítettem, szentelt vizet szeretnék haza vinni, és mivel a szenteltvízes kút felújítás és áthelyezés miatt el volt zárva, rákérdeztem, hogyan szerezhetném meg? Megígérték mise utána templomban fogok kapni.

Vacsorához szépen megterített egyszemélyes szervírozás várt rám a nagy asztal sarkán. Imával eltöltött várakozásom közben diszkrét matatást hallottam az ételkiadó ablak mögötti konyhából. Hamarosan megjelent egy hölgy, kezében nagy tányéron három, emberes szelet grill csirke mellett, melyet saláta ágyra fektettek. Gusztusos, illatos és étvágygerjesztő fogás került elibém. A hölgy mosolygott, bemutatkozott. Többször leveleztünk, egyeztetésünk során, így nem tűntünk teljesen ismeretlennek, egymásnak. Andrea tűzről pattant menyecske benyomást keltett bennem. Megbeszéltük a másnapi reggeli, ebéd, vacsora időpontját és a menüt. Jó étvágyat kívánva távozott. A házba Ő szállítja, tálalja fel a rendeléseket. Minden nagyon finom volt, megvallom, annyira ízlett, hogy szokásomtól eltérően, túlettem magam, sajnáltam ott hagyni a felesleget.

Éppen annyi időm maradt, hogy a plébános úrnak szánt ajándékkönyveket magamhoz vegyem, elindultam a templomba. Szilvikéék kikísértek, a kapuban vártunk egy-két percet, a plébános úr érkezéséig. Bemutatkozásunkat pár rövid mondat követte, majd átadtam Antológiánkat a Tárogató Hangján baráti közösségünk nevében, és „A lélek húrja” c. kisregényemet. Zsolt Atya megígérte kiolvasa és a plébánia könyvtárában helyezi el a könyveinket.

A templomban való találkozásunk reményében elindultam Isten házába.

Miséig arra is volt időm, hogy küldetésem célját beteljesítsem. Igen csak meglepődtem, amint megláttam a templom belsejében rejtett egyik kis teremben két egymással szemben lévő széken –szinte családi hangulatban folyik a gyónásnak beillő beszélgetés. A fiatal plébános úr tiszta kristály tiszta tekintete, megnyugtató halk szava olyan erőt sugárzott, amire mindenkinek szüksége lenne ebben a rohanó világban. Egyetlen emberhez tudtam hasonlítani, a lelki

vezetőmhöz, vallásomtól eltérő református lelkipásztorhoz, vigasztalómhoz, lelki segítőmhöz.

A misét egy másik atya celebrálta a plébános úrnál még vártak a sorban... Hétfő lévén nem voltunk sokan, azonban három áldott állapotban levő kismamát számoltam sebtében, egyikük pocakját elnézve, akár minden órás is lehetett. A párja volt a sorban az utolsó plébános úrnál. Elég sokáig beszélgettek.

A mise végeztével a plébános úr elvegyült közöttünk. Hozzám még egyszer odajött és ismételten megköszönte az ajándékot. Ígéretet tettem, ha a lélek és az Úr akarata találkozik, gyógyulásomról írok egy könyvet. „– Mi lesz a címe?” – érdeklődött.

„–A lélek csendje, gyógyulásom története.” –válaszoltam a kérdésre.

Őszinte mosolyát elnézve éreztem, hisz benne.

Megígértem az első tiszteletpéldány az övé lesz.

Együtt léptünk ki a templom ajtaján.

Útközben a másnapi templomlátogatást terveztem.

Hazatérve esti ima előtt a Bibliát találomra megnyitottam: a 108. zsoltárt olvashattam... „Isten jóságának háladatos elismerése és kegyelmének várása.” Olvastam örömmel.

Mi ez, ha nem kegyelmi állapot?

Este elhatároztam, másnapi születésnapom nagy részét Isten házában fogom tölteni. Boldog várakozással aludtam el, reggel az álmomra sem emlékeztem.

Kiadós reggeli után a kegytárgyas-bolt felé vezetett az utam, válogattam, áldást kérve rájuk adom majd át családtagjaimnak, barátaimnak a „búcsúfiát”. Zarándoklatom nem titkolt célja segítségkérés betegségem gyógyulásának reményében, valamint bűneimért való vezeklés volt. Mindezt egy pillanatra sem felejtettem el.

A templomba lépve ismét megcsodáltam a főoltár ékességét a Mária szobrot, melynek csodatevő erőt tulajdonítanak. Ott létem alatt arany sugaraival takarta be fáradt testem, és ragyogásával simogatta a lelkem. Éreztem nem jöttem hiába, a csodát itt megélem.

„A kegyszobrot a szatmári béke után Nesselrode Ferenc pécsi püspök adományozta az eredeti faszobor helyébe, ami sok hányadtatás után az eszéki ferencesek templomában áll.

1714-ben a pécsi zsinaton „Szűz Mária csodás szobrával és templomával” ékesített Gyűdöt emlegettek. Ez időtől kezdve írtak Mária jelenésekről és csodás gyógyulásokról. A Kápolna védőszentjéhez távoli vidékről egyre többen zarándokoltak.

„Mater Consolatrix afflictorum” (Vigasztalás Anyja a szorongattatásban, kétségbeesésben)

/Máriagyűdi ismertető füzet adatai nyomán/

Nem tudom mennyi idő múlhatott el, nem mozdultam az oltár elől. Újaim között rég elfogytak szemek...

21-én délelőtt bejártam, megcsodálkoztam a templom minden zugát. Utolsó állomásnál a kijárat közelében betértem Szűz Máriához. Tőlem jobbra pont olyan (ha nem azok?) kőtáblák terítették be a fal egy részét, amelyeket utazásom előtt álmomban láttam. Talán emlékeznek rá kedves barátaim, olvasóim, akkor leírtam az álmomat. Mindegyiken köszönet és a hála betűi olvasható.

Volt még egy feladatom. A kegytárgyakat megfürösztettem a szenteltvíztartóban, mielőtt Jézus lábaihoz helyeztem volna, mellette lévő oltárnál gyertyát (sajnos csak elektromosra van lehetőség) gyújtottam és áldást kérve imádkoztam a megajándékozottakért.

Ezt követően elindultam a Zarándokházba, közeledett az ebédidő. Már is délutánra vágytam, hogy ismét a templom falai között lehessek.

Asztali áldás után jól esett a finom zöldségleves, rántott hús vegyes körettel és a káposztasaláta. Már említettem Andrea igen csak emberes adagokat tesz a zarándok elé. Az egyik tenyérnyi szelet húst későbbre tartalékoltam.

Szilvike felajánlotta, kora este mikor a nap is hazahívja sugarait, szívesen elkísér, megmutatja a környéket. Megköszöntem szívességét, bár szomorúan mondogattam nem biztos, hogy képes leszek rá, régóta nem tudok gyalogolni, hosszabb távot megtenni. Földi angyalom gondoskodó kedvessége megerősített, sikerülni fog. Ennek reményében köszöntünk el egymástól. Ebéd után kicsit ledőltem erőt gyűjteni.

Kora délután újra a templom falai között találtam magam, még egyszer körbe jártam, mindenhol megálltam. Kedden nincs mise, így búcsúzni jöttem.

Az oltárhoz érve elkészöntem a **Máriagyűdi búcsús ének** szövegével:

*„ Isten hozzád szent Szűz, nekünk el kell menni,
Ütött már az óra, útra kell indulni.
Kesereg a szívünk, mert búcsút kell venni,
Drága szent képedtől, jaj meg kell válni.*

*Oh, mily nagy öröm minékünk itt lenni,
Gyűdi szép kegyes Szűz, benned gyönyörködni.
De már meg kell válni, könnyeink hullanak,
Az árvák, özvegyek velünk együtt sírnak.*

*Köszönjük Szűzanyánk nagy szeretettedet,
Ki megvigasztaltad szomorú szívünket,
Anyai áldással bocsáss el bennünket!
Jaj, mert nem tudhatjuk, láthatunk –e többet?*

*Elődbe borulunk, oh szép Szűz Mária,
A gyűdi templomnak ékes szép csillaga,
Te szent oltalmadba ajánljuk magunkat.
Oh, tárd ki felettünk, Anyánk karjaidat!”*

/Az éneket az ismertető füzet tartalmazza/

Pár perc csendelés után, visszafelé jövet, Jézus lába előtt (a „Kifosztottak” szobornál) köszönetet mondtam minden egyes pillanatért, melyet átéltem és az új születésnapomért...

Ekkor „érezve hallottam, az Úr megszólított” de az is lehet, hogy hallani akartam és magam vizionáltam... amikor a gyógyulásomért könyörögtem sokadszorra, ezt a választ kaptam:

„- hiszen meggyógyultál!”

A kijáráshoz közeledve megálltam a tábláknál.

– *Az álombéli, mégis valóságos táblák előtt.*

Visszatérve a házba átöltöztem, túrához alkalmas bő vászonnadrágba bújtam és kényelmes szandálba léptem.

Korai vacsorához készültem a hosszú út előtt. Az ebédlőbe érve Szilvia jelent meg kicsi üvegben egy szál piros rózsával és egy nagy könyvvel a kezében, „A PÉCSI SZÉKESEGYHÁZ” c. gyönyörű képes kiadvánnyal köszöntött fel a születésnapomon. Teljesen elérzékenyültem, ekkora figyelmességet nem is reméltem. A könyv belső lapján az alábbi beírást találtam:

Kedves Gizella!

Fogadja tőlünk –e könyvet

Találkozásunk és Születésnapja

Emlékéül

Sok szeretettel

Kása Zoltán és Szilvia

Máriagyűd 2015. július 21

*

Andrea is megérkezett, kérésemre a változás szerint összeállított finomsággal. Örömmel és boldogan falatoztam. Gondoltam, ez után tényleg jót fog tenni majd egy kis séta

Nem sokára elindultunk miközben vitt a lábunk előre, beszélgettünk. A felújításnak köszönhetően a hegyi út egyik szakaszán már kölépcső vezetett. Amint haladtunk felfelé egyre jobban éreztem fogyni a levegő és nyirkos lett a

testem. Kísérőm észrevehette rajtam a változást, mert egyre többször nyújtotta felém a kezét.

A Fájdalmas Szűz Anyához, a Pieta-hoz érve újabb csodát éltem meg. Megértettem, nem hiába jöttem az Úr, hívó szavára.

Ruhám testemhez tapadt, hátamon csorgott a verejték, remegtek a lábaim, de álltam a Szűz Anya előtt, ki kezében tartja élettelen fiát...

Milyen semmiség az én fájdalmam az Övéhez képest? Elszégyelltem magam. Imádkozás után földi angyalom felvetette menjünk tovább a Kereszthez, el kell olvasnom, mi van oda írva, így lesz teljes a búcsúm. Úgy éreztem egy tapodtat, sem bírok tovább menni, főleg nem felfelé, ürülök, ha épségbe lejutok... Gondolat gombolyagomon már lefelé indultak a szálak, de amint meghallottam kísérőm biztatását, nem ellenkeztem tovább, elindultam utána a keskeny erdei ösvényen, a gyökérlépcsőkön botladozva, néhol inkább csúszni lehetett rajtuk, mint megkapaszkodni. Ziháltam, megálltam fulladoztam, kicsit megpihentem majd folytattuk...

Minden lépés nehezemre esett az út egyre meredekebbnek tűnt, újraélesztett szívem a torkomban dobogott. Az egyik kanyarban somszerű vörös bogyó kínálta magát, megkívántam. Nem ismertem, nem mertem megkóstolni, csak megpihentettem a fa alatt. Hajam, testem, ruhám csurom latyak volt és a talpam égett.

–Nincs már messzire, nem sokára feljutunk. - vigasztalt kísérőm kedvesen, miközben ismét megfogta a kezemet.

A kanyarvégén felértünk, megállt egy fa előtt, melynek törzsére két tábla volt erősítve. Meghatottan olvastam a sorokat, mintha hozzám szólna. Könnyeim keveredtek a verejtékcseppekkel, végig csurogva az arcomon a szám sarkában éreztem sós ízüket. Pár lépéssel arrébb a Keresztnél végre letettem batyumat, mit egészen eddig magammal cipeltem. Megkönnyebbülve sóhajtottam fel.

Ezután felemeltem és bemutatam az Úrnak a magammal hozott szeretteimet, családomat, barátaimat, a betegeket, szenvedőket, nélkülözőket. Áldást és segítséget kérve mindenkire és mindenre, ami fontos számomra: Szent Hazámra, népemre, nemzetemre. Hazánk és a Kárpát-medence minden jóakarátú vezetőjére, szolgálójára, nemzetépítőjére.

Isten tenyerén ott fenn a Tenkes tetején sebezhetlenné válik az ember az ellenséggel és rosszakarattal szemben. Az aggodalmat és kétséget hátam mögött hagytam, amitől tegnap halni készültem, mára halhatatlanná váltam. A megpróbáltatás arra volt jó, hogy megtanuljam az Úr segítségével, hittel és reménnyel hogyan építhetem újra önmagam. Belássam a félelem a pipogyák tarisznyájába való, akit az Úr szólít meg, annak Istenbe vetett hite és bizalma az útítársa! Nekem az Úr mutatott utat, küldött egy angyalt asszony képében, aki rá vezetett, hogyan győzzem le a lehetetlent.

A Nap már elköszönt, Holdanyó ezüstös bársonyán felsorakoztak a csillagok, szűrt fényben indultunk lefelé a hegyről. Nehezen vettem a kanyarokat, az avarszőnyeg alatti gyökereken többször megbillentem. Egy két helyen, a

keskeny ösvényen megdöbbenve vettem észre, alig 30 centire tőlem, szakadék tátong fákkal, bokrokkal benőve a mélyben.

Mezsgyén jártunk

Így érkezünk el a következő állomásra, a szépséges Magyarok Nagyasszonyához. Neki szánt ajándékomat, a hosszú rózsafüzéremet a kezére tettem miközben arra kértem tekintsen le ránk, tárja ki karját Szent Hazánk-, nemzetünk fölé, ne engedje elveszni, tartsa meg kereszténynek mindörökre!

Innen ismét szilárd út és kő lépcsők vezettek lefelé, megkönnyítve a hátralévő utat. A temető alatt a Kálváriánál még időztünk egy kicsit. Nem messze onnan az új szabadtéri oltár befejezés előtti állapotában pompázott előttünk. A ház közelében vettem észre, megérkezésemkor még dombnak látszó emelkedésen, hófehér márványnak tűnő lépcsősor kínálja magát.

Szűz Mária elől is eltűnt a vastalicska az építési kellékek és a törmelék, teljes szépségében láthatjuk viszont.

Visszatérve szálláshoz a szobába érve lerogytam a tükör előtti padra egy hangyányit megpihenni.

Lemosva magamról a verejtekre tapadt út porát korán lefeküdtem. Egy-két óra múlva felkeltem és olvasni kezdtem, aminek során egy újabb csodára leltem.

„Születésem évében hirdetett Mária-évet Mindszenty József bíboros-hercegprímás, ez óriási hatással bírt a Máriagyűd-i kegyhelyre, a következő év júniusában ünnepelte a templom 800 éves fennállását. Az ünnepségen részt vett Mindszenty bíboros, ennek hírére közel százötvenezer zarándok érkezett a kegyhelyre.”

/Máriagyűdi ismertető füzet nyomán/

Hirtelen nagyon álmos lettem, imádkozás közben észre sem vettem, hogyan került álompor a szemeimre.

Reggel kipihenten ébredtem. Este mindent előkészítettem az induláshoz. Kiadós reggelimből útra is jutott bőven. Kása úr a ház gondnoka várt rám a megbeszélrt időben, hogy a buszmegállóba levigyen. Elkészöntem a kedves családtól, akik cselekvő szeretetükkel, gondoskodásukkal bizonyították keresztény értékrendjüket. Örök hálával és szeretettel gondolok rájuk.

Perzselte a nap az üveget a megállóban, mikor leértünk. Jól öltözött férfi közeledett felém, szemével pásztázta a környéket. A mögöttem lévő padra tette le vélhetően aktákkal megpakolt keskeny diplomatatáskáját, majd elindult a játszótér felé. Üres sörös dobozt vett fel a földről a szemetesbe dobta, majd helyszíni szemlét tartott egy letört padnál és körbe járta a teret. Amint rövid körútjáról visszatért megszólítottam, a felől érdeklődtem tudja-e a Pécsi megállóban hányas állomásra szokott beállni a járat. Készségesen válaszolt, a 15 vagy 16-os valamelyikébe szokott. Az információ rendkívül fontos volt számomra, mivel az átszállásra mindössze 8 perc állt rendelkezésemre.

A férfi nem jött velünk, valószínű másik buszra várt. Nem sokan utaztunk. Második, vagy harmadik megállóban középkorú pár szállt fel. A férfi helyet foglalt, a hölgy megállt a sofőr mellett. Az úton láthatóan jókat beszélgettek. A megállók kijelzőit olvasva és az órát nézve aggódni kezdtem... A városban mindahány lámpához érve, pirosat kaptunk. A temető mellett jártunk, amikor idő szerint már a pályaudvaron kellett volna lenni. Szerencsére a hátralévő megállóknak sem felszálló, sem leszálló nem volt, így sikerült 3 perc késéssel beérni. Furcsa látványt nyújtattam, - amint egy öregasszony futólépésben húzza maga után görgős bőröndjét a szemközti megállót megcélozva. Két percem maradt.

A csomagot elhelyeztem a busz gyomrába, amint felszálltam, azonnal indultunk. A légkondíció jól működött. Kevesen utaztunk. Elővettem a szemüvegemet és olvastam. Fogyott az út alattunk. Nagykanizsára pontosan érkeztünk. Amint befordult a járat, Apuskámat pillantottam meg a pályaudvaron.

Pár perc múlva otthon voltunk. Fájó szívvel vettem tudomásul, hiányomnak semmi nyomát nem tapasztaltam Maxi kutyánknál. Lustán ásítózott, elmaradt a nagy öröm, ugrálás, ami a falkavezérnek megjárt.

Finom ebédet kaptam, abból, amit még én készítettem el az utazásom előtt azzal a szándékkal, legyen főtt étel az otthon maradottaknak. Szinte érintetlenül találtam meg nagy részét a hűtőben. A párom kijelentette, nem volt étvágya, hiányoztam. Ámbár az is hozzájárulhatott a dologhoz, nem volt kedve elővenni, melegíteni, az ételek elfogyasztása után mosogatni.

Étkezés után sokáig ültünk az asztalnál, csak meséltem, meséltem a csodákról, melyeket megéltem.

Itthon vagyok, sorsommal megbékéltem, lelkemben megtisztulva élvezem a hitemben megélt Isteni kegyelmet.

Lelkem a tökéletes harmónia ölelésében-, testem a remény pamlagán az Úr lába előtt pihen, arra várva, hogy gyógyító szeretetével betakarja, és megújuló erővel töltse fel.

Betegség kellett ahhoz, hogy végig járjam azt az utat, melynek végén megtisztulva az Úrhoz értem.

Egy hét múlva...

Drága Barátaim!

Hálás szívvel köszönöm imáitokat, melyet az Úr meghallgatott.

Ma erről bizonyosságot kaptunk. Megvolt az első MR vizsgálat. Hálásan köszönöm az én kis pót-unokámnak Nikikének a sok segítséget, szeretetet, gondoskodást. Minden rendben a leletem negatív, daganatnak nincs nyoma.

Lesz még egy vizsgálatom egy hét múlva (mellkas). Amennyiben ott sem találnak semmit, elmondhatjuk az Úr megajándékozott csodálatos gyógyításával a zarándok utamon. Többen óvtak ne éljem magam bele a csodavárásban, nehogy csalódással még nagyobb fájdalmat okozzak magamnak. Soha semmiben nem voltam annyira biztos, mint abban, hogy Máriagyúdon az Úr nem csak meghallgatott, megszólított, hanem meg is gyógyított!

Köszönöm Uram, ígérem, méltó leszek rá!

*

Elérkezett az utolsó vizsgálat napja.

Isten kegyelmét megélve és megköszönve, a képalkotó diagnosztikai leletek alapján bizonyosságot szerezve, az Úr meghallgatta kérésemet, és mint, ahogyan azt Máriagyúdi "találkozásunkkor" megígérte, - meggyógyított.

Immár másodszor élhettem át végtelen szeretetet, amellyel egyszer az újraélesztésem alkalmával már megajándékozott. Akik, nem hisznek az ilyen gyógyulásokban, álljon előttük mindenkor az én példám. Tiszta szívvel erős hittel kell bízni, szeretni, remélni, alázatosan tudni kell bocsánatot kérni és megbocsájtani. Amikor az Úr meghallja bűneink és mulasztásaink miatti, őszinte bűnbánatunkat nem csak megbocsátja azokat, hanem meg is megjutalmaz érte! Bízatok mindenkit szükség esetén forduljanak hozzá, merjenek kérni, ha elég erős lesz a hitük és őszinte a szavuk, kérésük mindenkor meghallgatásra talál.

Ezúton mondok köszönetet minden értem szóló imákért, felém áradó szeretetért és barátságért, melytől erősödik a lelkem és épül a testem.

Nagykanizsa 2015. augusztus 20.

Álljon itt végül egy régebbi írásom, mely ma is időszerű

Miért jó kereszténynek lenni?

Kérdezte tőlem egy tanítványom pár évvel ezelőtt. Akkor megdöbbsentem. Nem a kérdésen, hanem azon, hogy van még fiatal, akit foglalkoztat ez a kérdés.

Válaszom, akkor így hangozhatott, és ma is, –évekkel később, ugyan így válaszolnám meg.

Kereszténynek lenni állapot, családból hozott vagy tanult minta, oly mindegy, mert egész életre szóló értékkel ruházza fel az embert. Szellem a lélekben lakozik, de kihat az anyagra, a testre, megtanít az alázatra, szeretetre, egyszóval, emberré válni. Szeretni, bántani, bocsánatot kérni, és megbocsájtani. Senki ne gondolja, hogy a keresztény ember büntelen. Istentől mindenki szabad akaratot kapott, de a keresztény ember soha nem vezethet, csak utat mutat. Nem szabja meg-, hogy kövesd az általa mutatott irányt. Magad választod meg, merre indulsz, hol kötsz ki. Ha eltévedsz, vagy eleve rossz utat választottál, nem büntet, megbocsát és visszavezet, mert szeret, és a szeretet mindent legyőz! Mindig erőt meríthetsz belőle, és újra kezdhetsz.

Megfigyeltétek a hívő ember, hogy viselkedik, ha baj éri? Istenhez fordul, megnyugvást, erőt tőle kér és remél, és többnyire megkapja. Nem roppan össze keresztje súlya alatt, tudja, csakis olyan nehéz lehet annak terhe, amennyit elbír. Ahogy halad előre, mindig kevesebb lesz belőle, és egyszer csak letudja, tenni.

A keresztény embernek van gyökere, hazája, nemzete. Nem kallódik el soha, bárhova viszi a sorsa, haza gondol, népét nemzetét soha meg nem tagadja, mert Isten szavát mindenhol meghallja!

CSAK MEG. EGYSZER

ÉGETT A LELKEM A VÁGYTÓL,
ELJUTNI HOZZAD MARIAGYÜDRE OH ANYÁM,
TERDRE HULLNI SZENT OLTÁROD ELŐTT,
HOGY KEGYKEPED MEGEGYSZER LÁTHATAM,
ADTAL ERŐT A TENKES HEGY ALJÁN,
HOGY FELJUSSAK A HEGY TETŐRE
S AHOGY MEGLÁTTAN SZENT IAD KERESZTJÉT,
FÁRADTAN TERDELTEM EGY SZIKLAKÖRE.
FELERTEM! AHOVA OLY RÉGEN VÁGYTAM,
OTT VAGYOK, HOL LELEKÉN OLY SOKSZORJARTAM,
CSEND VAN, HÁLA, HOGY MÁLID LEHETEK,
SZENT KERESZTJÉT IMADKOZVA ÁTÖLELHETEK,
JESZUSOM! TE ÉRTEN IS MEGHALTÁL,
BÜNKÉINKERT EGY ÉLETET ADTÁL,
KÖNY HULLATVA, KÖNYÖRÖGVE KERLEK,
ENYEIMMEL, HOGY TE HOZZAD TERTEK!
OH DRÁGA SZÜZ! KÖSZÖMÖM E NAPOT,
ÁLDJ MEG AZT IS, KI HOZZAD ELHOZOTT,
CSAK MEGEGYSZER - ENGEDD, HOGY JÖVŐRE
TERDELHESSEK LE A SZIKLAKÖRE!
HÁLA BÉL! 1975. VI. 10. PÓTEI. 1975. KÖZÖNÖM.

Választ sokszor járjuk,
Választ sokszor látjuk,
Ez a vágyunk, talán tisztán,
De mitis meg mindig edes Jézus!

Kereszt alá térdelünk esedezve,
Ha megállgat, sem vagyunk, oh esedezve,
Feszített lélekkel hozzád menekülünk,
Oh ne hagyj magunkra edes Jézus!

